

Recurs introdus la 12 iulie 2013 de Inuit Tapiriit Kanatami și alții împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 25 aprilie 2013 în cauza T-526/10, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene, Parlamentul European

(Cauza C-398/13 P)

(2013/C 274/20)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurenți: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council, Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd (reprezentanți: H. Viaene, avocat, J. Bouckaert, advocaat)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene, Parlamentul European

Concluziile recurenților

Recurenții solicită Curții:

- Anularea hotărârii Tribunalului, declararea nelegalității și a inaplicabilității Regulamentului nr. 1007/2009 ⁽¹⁾ în temeiul articolului 277 TFUE și anularea Regulamentului nr. 737/2010 ⁽²⁾ în temeiul articolului 263 TFUE în cazul în care Curtea consideră că toate condițiile necesare pentru a decide cu privire la substanța acțiunii în anulare a regulamentul atacat sunt îndeplinite;
- în subsidiar, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre judecare la Tribunal,
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată ale recurenților.

Motivele și principalele argumente

Recursul se bazează pe două motive principale, respectiv 1) eroarea de drept săvârșită de Tribunal în aplicarea articolului

95 CE și 2) eroarea de drept săvârșită de Tribunal cu ocazia interpretării și a aplicării principiilor privind drepturile fundamentale

Prin intermediul primului motiv de recurs, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept întrucât nu a examinat dacă la data faptelor erau îndeplinite condițiile pentru aplicarea articolului 95 CE ca temei legal. Recurenții demonstrează că acele condiții pentru aplicarea articolului 95 CE ca temei legal ar fi trebuit să fie îndeplinite la momentul propunerii Comisiei. Recurenții consideră de asemenea că neîndeplinirea condițiilor de aplicare a articolului 95 CE ca temei legal nu poate fi remediată în etapa controlului jurisdicțional. Recurenții susțin de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a aplicat criteriul eronat cu ocazia evaluării dacă diferențele existente între reglementările naționale privind comerțul cu produse din focă erau de natură să justifice intervenția legiuitorului Uniunii în temeiul articolului 95 CE. În decizia atacată, Tribunalul a aplicat un prag bazat pe criteriul naturii neglijabile a comerțului cu produsele vizate statele membre. Totuși, caracterul neglijabil al comerțului cu un anumit produs este destul de diferit de caracterul „relativ semnificativ” al comerțului, respectiv criteriul aplicat de Curte în jurisprudența relevantă.

În cadrul celui de al doilea motiv de recurs, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când s-a referit exclusiv la prevederile cartei. Recurenții consideră că simplul fapt că protecția conferită de articolele CEDO invocate de reclamanți este implementată în dreptul Uniunii prin articolele 17, 7, 10 și, respectiv, 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu înlătură obligația Curții de a lua în considerare prevederile CEDO ca principii generale de drept. Recurenții susțin de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a exclus interesele comerciale din sfera dreptului de proprietate, concluzionând că „dreptul de proprietate nu poate fi extins pentru a proteja simple interese comerciale” și atunci când i-a lipsit pe recurenți de garanțiile stabilite în articolul 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO. Recurenții susțin de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când nu a examinat regulamentul de bază în temeiul articolului 19 din Declarația Organizației Națiunilor Unite privind drepturile populațiilor indigene. Dat fiind că Uniunea trebuie să respecte dreptul internațional în exercitarea competențelor și că regulamentul de bază trebuie așadar interpretat în lumina articolului 19 din UNDRIP, Tribunalul era obligat să examineze dacă instituțiile UE au obținut consimțământul liber, prealabil și informat al recurenților anterior adoptării regulamentul de bază.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1007/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind comerțul cu produse derivate din focă (JO L 286, p. 36).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 737/2010 al Comisiei din 10 august 2010 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1007/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind comerțul cu produse derivate din focă (JO L 216, p. 1).